

KDYŽ ŠEL MATĚJ VEČER SPÁT, JEHO POKOJÍČEK BYL K NEPOZNÁNÍ. JEŠTĚ NEUKLIDIL HRAČKY, S KTERÝMI SI HRÁL VE ČTVRTEK, A NA ZEMI BYLY POHÁZENÉ DALŠÍ. A DOKONCE TAM NECHAL I KNÍŽKY. ALE MATĚJOVI TO BYLO JEDNO. NA UKLÍZENÍ NEMĚL NÁLADU. MAMINKA MÁ DNES NÁVŠTĚVU, TAK POKOJÍČEK KONTROLOVAT NEBUDE. A TATÍNEK SE VRÁTÍ POZDĚJI. TO UŽ BUDE SPÁT.

A TAK SE MATĚJ ULOŽIL KE SPÁNKU.

„MATĚJI,“ OZVALO SE.

MATĚJ OTEVŘEL OČI. POMYSLEL SI, ŽE SE MU TO ZDÁLO, A TAK OČI ZASE ZAVŘEL.

„MATĚJI,“ OZVALO SE ZNOVU A HLASITĚJI.

MATĚJ SE POSADIL NA POSTELI A KOUKAL SE KOLEM SEBE. ALE NIC NEVIDĚL. TAK SI ZASE LEHL A ZAVŘEL OČI.

„MATĚJI, JEŠTĚ NEMŮŽEŠ JÍT SPÁT.“

MATĚJ SE ZNOVU POSADIL NA POSTEL A OPĚT SE PODÍVAL KOLEM SEBE. TEĎ UŽ SI BYL JISTÝ, ŽE SE MU TO NEZDÁ. ALE KDO TO TADY MLUVÍ? TO NENÍ HLAS MAMINKY. ANI TATÍNKA. KOUKNE KE DVEŘÍM. NIKOHO